

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sächsisches Finanzgericht (Niemcy) w dniu 5 listopada 2008 r. — Ingenieurbüro Eulitz GbR Thomas und Marion Eulitz przeciwko Finanzamt Dresden I

(Sprawa C-473/08)

(2009/C 44/43)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Sächsisches Finanzgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ingenieurbüro Eulitz GbR Thomas und Marion Eulitz.

Strona pozwana: Finanzamt Dresden I.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy świadczenie polegające na nauczaniu i egzaminowaniu, wykonywane przez dyplomowanego inżyniera w mającym formę prywatnoprawnego stowarzyszenia instytucji kształcenia dla uczestników programów dalszego szkolenia zawodowego, którzy uzyskali już przynajmniej tytuł architekta lub inżyniera po ukończeniu uniwersytetu lub szkoły wyższej, względnie uzyskali inne równoważne wykształcenie, przy czym kursy te kończą się egzaminem, stanowi „edukację szkolną i uniwersytecką” w rozumieniu art. 13 części A ust. 1 lit. j) dyrektywy 77/388/EWG (¹)?
- 2) Czy osoba spełniająca wymogi „nauczyciela” w rozumieniu przepisu wymienionego w pytaniu pierwszym zostaje z tego kręgu osób wykluczona, jeżeli:
 - otrzymuje wynagrodzenie za nauczanie (w całości lub w części) także wtedy, gdy na konkretny wykład nie zgłosił się żaden uczestnik, jednak poniosła ona trud przygotowania się do wykładu, albo
 - wielokrotnie, w kolejnych okresach i przez dłuższy czas otrzymuje zlecenia przeprowadzenia odpowiedniego nauczania i egzaminów, albo
 - objęła obok swoich bezpośrednich czynności nauczania w stosunku do innych wykładowców odnośnego programu kształcenia fachowo lub organizacyjnie nadrzędną pozycję?

Czy takie wyłączenie następuje ewentualnie już wtedy, gdy spełniona jest tylko jedna z powyższych hipotez, czy dopiero wtedy, gdy spełnione są dwie lub trzy hipotezy?

⁽¹⁾ Dz.U. L 145, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgerichts Innsbruck (Austria) w dniu 12 października 2008 r. — Zentralbetriebsrat der Landeskrankenhäuser Tirols przeciwko Land Tirol

(Sprawa C-486/08)

(2009/C 44/44)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landesgericht Innsbruck als Arbeits- und Sozialgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Zentralbetriebsrat der Landeskrankenhäuser Tirols

Strona pozwana: Land Tirol

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest zgodne z § 4 ust. 1 zawartego w dniu 6 czerwca 1997 r. porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin, wprowadzonego w życie dyrektywą 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. (¹) to, że pracownicy będący stroną prywatnoprawnego stosunku pracy z organem władzy lokalnej lub przedsiębiorstwem publicznym, którzy pracują mniej niż 12 godzin na tydzień (30 % normalnego wymiaru czasu pracy), znajdują się, w zakresie dotyczącym wynagrodzenia, stopnia zaszeregowania, zaliczenia wcześniejszych okresów zatrudnienia, prawa do urlopu wypoczynkowego, premii, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe itp., w sytuacji mniej korzystnej niż ta, w której znajdują się porównywalni pracownicy zatrudnieni w pełnym wymiarze czasu pracy?
- 2) Czy wykładni ustanowionej w § 4 ust. 2 ww. porozumienia ramowego zasady pro rata temporis należy dokonywać w ten sposób, że jest z nią sprzeczny przepis krajowy taki jak art. 55 ust. 5 L VBG, zgodnie z którym, w przypadku zmiany wymiaru czasu pracy pracownika, wymiar niewykorzystanej jeszcze części urlopu wypoczynkowego zostaje dostosowany proporcjonalnie do nowego wymiaru czasu pracy, efektem czego prawo do urlopu wypoczynkowego pracownika, którego wymiar czasu pracy zostaje zmniejszony z pełnego do niepełnego, a które to prawo nabył on będąc zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy, zostaje ograniczone, a taki zatrudniony w niepełnym wymiarze czasu pracy pracownik może korzystać z tego urlopu wypoczynkowego przy jednoczesnym ograniczeniu wynagrodzenia za czas jego trwania?
- 3) Czy jest sprzeczny z § 4 zawartego przez europejskich partnerów społecznych porozumienia ramowego, wprowadzonego w życie dyrektywą 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. w sprawie pracy na czas określony (²) przepis krajowy taki, jak art. 1 ust. 2 lit. m) L-VBG, zgodnie z którym pracownicy, którzy są zatrudnieni na czas określony wynoszący nie więcej niż sześć miesięcy lub są zatrudniani dorywczo, znajdują się, w zakresie dotyczącym wynagrodzenia, stopnia zaszeregowania, zaliczenia wcześniejszych okresów zatrudnienia, prawa do urlopu wypoczynkowego, premii, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe itp., w sytuacji mniej korzystnej niż ta, w której znajdują się porównywalni pracownicy zatrudnieni w pełnym wymiarze czasu pracy?